

[Socialministeren.]

Jeg har den fjerneste Interesse i, at en Uro, der ikke er sagligt begrundet, skulde vedvare, tværtimod. Naar jeg har foreslaaet, at dette Forslag henvises til et Udvalg, er det netop, fordi jeg er fuldkommen klar paa, at hvad enten det har været den konservative Ordførers Mening at lægge det ind i sine Udtalelser, som jeg har lagt ind i dem, eller ej, vilde jeg i samme Øjeblik, jeg uden Udvalg tog imod dette Forslag, se hele den konservative Presse vælte sig over mig, uanset hvilket Resultat der kom ud af det.

Over for det meget vanskelige Spørgsmaal om at faa de virkelige Undersøgelser, som her er nødvendige, og hvad det statistisk kan forsvares at sætte i Gang, maa jeg have den Støtte, som en Forhandling mellem Udvalget og vedkommende sagkyndige vil være for mig, for ikke at blive mistænkt for at lave noget paa egen Haand, som jeg i Virkeligheden ikke kan, fordi jeg ikke er tilstrækkeligt sagligt inde i det. Derfor, selv om det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen siger — og saadan har jeg ogsaa forstaaet hans første Tale —, at det ikke for Kommunerne kommer an paa at faa de nøjagtige Tal, for de kan slet ikke fremskaffes, men en vis paalidelig Oversigt, vil jeg dertil sige: ja, men det er jo det Spørgsmaal, jeg ikke kan besvare personlig, om det er muligt at fremskaffe en Oversigt af den Karakter, at den virkelig giver et paalideligt Resultat for de enkelte Kommuner, eller om Statistisk Departements Chef har Ret, naar han siger, at Fejkilderne er saa mange, at han tvivler paa, at det kan ske. Jeg vil meget nødtigt have den personlige Afgørelse af dette Spørgsmaal, for jeg ved ikke, om det er rigtigt, navnlig ikke naar der er gaaet saa kort Tid som nu. Jeg vil gerne have undersøgt, i hvilken Udstrækning det maa antages at være rigtigt.

Derfor kan jeg ganske tiltræde den ærede Ordfører Hr. Knud Kristensens Udtalelse om, at Udvalgets Opgave er at se at blive enig om, hvilke Oplysninger det er af Interesse at faa frem, og at faa disse Oplysninger saa hurtigt som muligt. Jeg ser ikke nogen som helst Grund til, at jeg ikke skulde kunne give ham Tilsagn om, at Regeringen eller Regeringspartierne ikke vilde foretage sig noget som helst i Retning af at sinke disse Undersøgelser, tværtimod. Jeg ved for Resten aldrig af, at jeg har sinket nogen Undersøgelse; hvorfor jeg skulde sinke den her, er mig ikke klart. Altsaa, jeg synes ikke, der er nogen Uenig-

hed mellem os paa dette Omraade. Jeg venter, at dette Udvalg vil blive relativt hurtigt færdigt, idet jeg tror, at en nærmere Undersøgelse vil vise, at naar man faar det Materiale, som jeg i øvrigt selv stillede i Udsigt, saa vil det ikke være let at komme stort videre. Men det skal jeg ikke paa Forhaand svare noget bestemt paa, det maa Statistikerne, de sagkyndige, nærmere forhandle med Udvalget.

Jeg har derfor endnu kun den Bemærkning til den ærede Ordfører, at det er mig ikke muligt at opnaa videre Tilsagn fra Finansministeren end om Henstand med disse Udgifter. Det er mig ikke muligt at opnaa rentefri Henstand, fordi der ganske simpelt dertil vil kunne siges: her er jo ikke Tale om Udgifter, som i den Forstand ikke var kendt. De Love, der drejer sig om, Loven om Krisehjælpen med dens Refusionsregler, Arbejdsløshedsloven med dens Refusionsregler, var kendt; man maatte vide, at der kom en saadan stor Ekstraregning. Man viser nu det Hensyn over for den Overraskelse, der har været mange Steder, hvor man maaske ikke har været tilstrækkelig opmærksom paa de nye Refusionsreglers Virkning, at man giver Henstand, men der er ingen Begrundelse for at give rentefri Henstand.

Fr. Andersen (Holbæk A.): Naar jeg til den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, Hr. Knud Kristensen, gjorde den Bemærkning, at jeg fandt, at Forslaget til Beslutning var fremsat for tidligt, og fastholder dette, er det, fordi Reformen kun har haft saa kort Tid at virke i. Det er alt for tidligt, der foreligger for lidt Materiale til, at man kan danne sig en virkelig Mening om dens Virkninger, og det var i den Forbindelse, jeg gjorde min Bemærkning. Jeg vil ogsaa sige, at hvis man skulde gaa frem efter Ordlyden i det Forslag til Beslutning, som er stillet her, kan der ikke blive Tale om det, som det ærede Medlem nu sidst ønskede, en hurtig Oplysning. Kan vi derimod enes om det, som det ærede Medlem ogsaa sagde, sidste Gang han havde Ordet, at man kun skal samles om, hvad der kan være berettiget, og hvad vi kan være enige om er berettiget, saa er det muligt, at det kan gaa meget hurtigt, og saa kan det ogsaa være rigtigt, at Sagen behandles i et Udvalg.

Endelig sagde det ærede Medlem, at Spørgsmaalet om Arbejdsløsheden, og alt hvad dertil hører, var alt for stort til, at han vilde komme ind paa det. Jeg erkender gerne, at det er, ikke alene et stort